

[Glistrup]

Der foregår som bekendt i disse år en kraftig omlægning af dagligvarehandelen, idet masser af forbrugere foretrækker discountbutikker o.lign. i et sådant omfang, at de hidtidige nærbutikker tvinges til at ophøre i tusindvis ud over landet. Specielt er det galt i masser af landsbysamfund, hvor folketingsflertallets politik (såkaldte planlægningslove, forhøjelser af benzinafgiften osv.) aldeles kvæler eksistensgrundlaget.

Konsekvensen heraf er, at husstande uden egen bil i urimeligt omfang afskæres fra at foretage indkøb af købmandsvarer og andre nødvendighedsvarer og/eller lyspunktskabere i dagligdagen.

Naturligvis ud fra egne, egoistiske forretningsønsker er adskillige supermarkeder, discountbutikker osv. villige til at komme den pågældende svage forbrugergruppe til undsætning ved at etablere transportruter, sådan at de gratis eller for en billig penge på bestemte tidspunkter af dagen og/eller ugen kører rundt til landsbysamfund og enligtliggende huse for at hente de pågældende ind til deres store butikker, så de kan få lejlighed til at købe ind dér, og derefter transportere de pågældende tilbage til deres hjem med de varer, de har købt.

Denne indsats støder imidlertid mod en mur af regler, som Paragrafdanmark har fastsat ud fra helt andre problemstillinger end den nu foreliggende – bl.a. bestemmelser, som søger at regulere og beskytte den kollektive trafik.

Hvad enten man mener, at den nye problemstilling bør løses på den ene eller den anden måde i konflikten mellem de mange interesser, der står på spil, må det være rigtigt at få trukket frem i lyset en udtømmende oversigt over de lovbestemmelser, som viser sig hindrende på området.

Besvarelse (18/6 82):

Ministeren for offentlige arbejder (J. K. Hansen):

Hvis »faste bilruter« skal kunne oprettes uden tilladelse, kræver det ophævelse af buslovens regler i kapitel 2 om »rutekørsel«. »Rutekørsel« kan kun udføres, når der foreligger en særlig tilladelse, der i de situationer, der er tænkt på i spørgsmålet, udstedes af de lokale myndigheder. Ved udstedelse af sådanne tilladelser skal der tages hensyn til,

om behovet for kørslen er, eller vil kunne dækkes ved anvendelse af bestående kollektive trafikforbindelser. Eller sagt med andre ord: giver den bestående kollektive rutetrafik i kommunen tilstrækkeligt med muligheder for kommunens borgere – hvad enten de har rådighed over egen bil eller ej – til at »foretage indkøb af købmandsvarer og andre nødvendighedsvarer og/eller lyspunktskabere i dagligdagen«? At der efter loven skal ske en sådan vurdering i hvert enkelt konkret tilfælde – og det af den lokale myndighed, der har ansvaret for den kollektive rutetrafik i kommunen – finder jeg ganske rimeligt, og jeg har ikke tanker om at ændre herved.

Spm. nr. 842

Til *ministeren for kulturelle anliggender (9/6 82)* af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Hvorledes vil ministeren sikre, at de forfattere m. fl., som er nævnt i lov om biblioteksafgift § 3, får information om, at de har mulighed for at søge et beløb for værker, som de ikke modtager afgift af efter samme lovs § 2?«

Begrundelse

I § 3 i lov om biblioteksafgift står der i stk. 1: »Der stilles årligt et beløb på 350.000 kr. til rådighed til fordeling efter ansøgning til forfattere m. fl., som nævnt i § 1, der er repræsenteret i biblioteker, der er omfattet af loven, med bøger eller lydbånd med indspilninger af litterære værker, for hvilket de pågældende ikke modtager afgift efter § 2 eller de regler, der fastsættes i medfør heraf.«

Da så godt som alle folketingets partier under lovbehandlingen og efter vedtagelsen af loven har beklaget, at det ikke i denne lov har været muligt at løse problemet med forfatterkollektiver og lignende, og da der helt naturligt i forfatterkredse også er utilfredshed hermed, er det meget vigtigt, at personer, der kan søge et beløb efter § 3, også er sikret information om dette beløbs eksistens.

Besvarelse (22/6 82):

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):